

neb exekuční má vydati k vedení exekuce. Neučinil-li tak, nevyhovuje exekuční návrh požadavkům uvedeného § a bylo jej již z tohoto důvodu zamítnouti. Rekursní soud nepochybil, zamítnuv i tuto část exekučního návrhu. Tím padá ovšem i další část exekučního návrhu, týkající se zpeněžení nároků, uvedených pod I a) 1, 2 tohoto návrhu.

Čís. 10523.

Hromadění exekučních návrhů (§ 14 ex. ř.).

Další exekuční návrh lze zamítnouti jen, jde-li zřejmě najevo z exekučního návrhu (při posloupných návrzích ze všech návrhů již učiněných), že již jeden nebo několik z navrhovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele.

Nelze žádati na vymáhajícím věřiteli, jemuž byla povolena exekuce, by vyčkal její výsledek, než navrhne další exekuční prostředek.

Lhostejno, že dlužník zaplatil vymáhanou pohledávku po podání dalšího exekučního návrhu.

(Rozh. ze dne 13. února 1931, R I 997/30).

Usnesením ze dne 25. dubna 1930 byla povolena vymáhajícímu věřiteli k vydobytí peněžité pohledávky exekuce na movitosti, a to na přihlášení. K vydobytí téže peněžité pohledávky navrhl pak vymáhající věřitel exekuci vnucenou správou nemovitostí a zabavením hostinské a výčepnické živnosti provozované dlužníkem. Soud prvního stolu i tuto exekuci povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Usnesením prvního soudu ze dne 25. dubna 1930 byla vymáhající straně povolena k vydobytí téže vykonatelné pohledávky již exekuce na movitosti, a to na přihlášení. K této exekuci se přihlásila dne 13. května a exekuce byla vykonána za intervence zástupce vymáhající strany. Výsledkem této exekuce bylo, že povinný vymáhanou pohledávku i s vedlejšími poplatky zaplatil. Dne 12. května 1930 došel u prvního soudu exekuční návrh, o nějž nyní jde, na vnucenou správu nemovitostí povinného a na zabavení hostinské a výčepnické živnosti dlužníkem provozované a koncese k této živnosti. Za tohoto stavu věci nebylo zajisté odůvodněno, by vymáhající strana podala tento exekuční návrh proti povinnému, neboť v této době nepřihlásila se ještě k exekuci na movitosti, tudíž nevyužítkovala tuto možnost uspokojení. Ve smyslu § 14 ex. ř. lze použití proti dlužníku jen tolik exekučních prostředků, kolik účel exekuce, uspokojení věřitele, vyžaduje. Přes tuto hranici nesmí soud exekuci povolit, při čemž není rozdílu, zda se exekuční prostředky navrhují současně či postupně.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že vymáhající věřitelka, než podala návrh na povolení dalších exekučních prostředků, měla na-

před využitkovati možnost uspokojiti se exekucí, která jí byla již povolena. Tento názor nemá, jak níže bude doličeno, opory v zákoně. Jest však naprosto vedlejší i okolnost, že povinný vymáhanou pohledávku po podání dalšího exekučního návrhu zaplatil, jelikož rozhoduje stav věcí při podání návrhu, pokud se týče, šlo-li, jako zde, o posloupné exekuční návrhy, při podání návrhu, jímž se vymáhající věřitel domáhá dalšího exekučního prostředku, a nelze proto hleděti k okolnostem z doby po jeho podání. Podle § 14 ex. ř. jest hromadění několika exekučních prostředků zásadně dovoleno, a může, navrženo-li, ať již současně neb postupně, použití několika exekučních prostředků, povolení exekuce podle druhé věty § 14 ex. ř. omezeno býti na některé prostředky exekuční jen, jde-li patrně najevo z exekučního návrhu, při posloupných návrzích ze všech návrhů již učiněných —, že již jeden nebo několik z navrhovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele. Tuto výjimku ze zásady přípustnosti hromadění exekučních prostředků jest vykládati přesně a nelze zamítnouti další návrh z jiných důvodů, než z důvodu právě uvedeného, při čemž ovšem jest na vymáhajícím věřiteli, by po rozumu § 54 první odstavec čis. 3 ex. ř. odůvodnil v dalším návrhu jeho nutnost. Než to vymáhající věřitelka učinila, uvedši v návrhu, že povinný dosud nic nezaplatil, a, jelikož ani z dalšího návrhu ani z obou návrhů pospolu nijak nevysvětluje, že by dodatečně navržená exekuce byla zcela zbytečná, měla býti povolena, jakž správně učinil první soud. V této příčině odkazuje se také na zdejší rozhodnutí, uveřejněné ve sb. n. s. pod čis. 6193 a 8295, a zvláště i na rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čis. 9098, kde řešen byl zcela obdobný případ. Zejména nelze žádati na vymáhajícím věřiteli, jemuž byla povolena exekuce, by vyčkal její výsledek, než navrhne další exekuční prostředek, a takto poskytoval možnost předstihu jiným věřitelům, jichž pohledávky se zatím staly vykonatelnými. Jest tudíž dovolací rekurs důvodný a bylo mu proto vyhověno a rozhodnuto, jak výše uvedeno.

Čís. 10524.

Do pozůstalostního inventáře jest pojata podíl společníka podle skutečného majetku společnosti. Jest proto předložiti uzávěrku o společníkově podílu zřízenou podle skutečného majetku společnosti. Ustanovení § 106, druhý odstavec, nesp. říz. vztahuje se i na společnosti s ručením obmezeným. Ke zřízení likvidační bilance jest především povolána společnost sama. Náklady zřízení likvidační bilance postihují pozůstalostní podstatu.

(Rozh. ze dne 13. února 1931, R I 1054/30.)

Pozůstalostní soud uložil společnosti s r. o., 1. by předložila do 14 dnů likvidační bilanci za účelem zjištění hodnoty zůstavitelova podílu, 2. nebude-li této výzvě ve lhůtě vyhověno, bude opatrovník pozůstalostí poukázán, by zakročil podle § 45 zák. o společnostech s r. o., 3. by předložila notářsky nebo soudně ověřené bilance za několik